

m mosty

Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
ročník 4 | číslo 2 | červen 2020

Nebudeme smutní, když nemůžeme být veselí | 3
rozhovor

Aby naše srdce již z lidskosti pocítilo
potřebu pomáhat | 8
historie

Pracovní den faráře v karanténě | 14
stalo se...

 KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

Obsah

- rozhovor
- 3** PŘECE
NEBUDEME SMUTNÍ,
KDYŽ NEMŮŽEME BÝT
VESELÍ
- povzbuzení do všech časů
- 6** ŽALM DVACET TŘI
- Anna Lukešová
- 7** VEČER
- z historie
- 8** ABY NAŠE SRDCE
JIŽ Z LIDSKOSTI POCÍTILO
POTŘEBU POMÁHAT
- vydáváme
- 9** KNIŽNÍ NOVINKY
- anketa
- 10** JAK VNÍMÁTE CČSH,
JEJÍ SPECIFIKA A ÚLOHU
VE SPOLEČNOSTI?
- svátky Letnic
- 12** TŘETÍ VRCHOL ROKU
- z diecéze
- 13** VŠEM PATŘÍ VELKÝ DÍK
- stalo se...
- 14** PRACOVNÍ DEN FARÁŘE
V KARANTÉNĚ
- recepty neomrzí
- 15** OBRÁCENÝ KOLÁČ
V OBRÁCENÉ DOBĚ

Slovo úvodem

Moji milí,

prožíváme výrazný rok, vidíte? Do budoucna nevidíme. Na začátku L.P. 2020 jsme si pokládali klasickou otázku: „Co vše nám asi nový rok přinese?“ A nyní je jasné, že si budeme tento rok zřetelně pamatovat se spojením s pandemií, jež postihla svět. V naší církvi jsme letos chtěli prožívat sté výročí zrodu našeho společenství. Mnohé plánované akce se ovšem musely zrušit, či posunout. Jsme součástí společnosti a církev je vždy doslova spjata „s tepem“ doby, a není tedy na škodu, že jsme si museli znovu uvědomit, že naše plánování i samozřejmost běhu církevního života rozhodně žádnou samozřejmostí není. Naše sbory a kostely se uzavřely, bohoslužby i běžná setkání se staly vzácným zbožím.

Píšu úvodník do Mostů v čase rozvolňování opatření, s výhledem data dalšího uvolnění, ale víme, že je stále na místě nejistota a otázka: „Co bude dál?“ Pozemská nejistota je konstantou života. Úkolem církve je přinášet poselství o nadhledu víry, důvěry, co platí do všech proměn. Ze svědectví našich duchovních z tohoto období vyplývá, že i přes vnější překážky se o to v církvi snažíme a daří se nám! To je vlastně ta nejlepší oslava 100 let CČSH. Zakrýváme si ústa, používáme dezinfekční prostředky a ve svém nitru prožíváme ujištění, co nic nezakrývá a čistí i přes náказu světa. Díky Bohu za dar víry.

Díky také i Vám všem, sestry a bratři, že v náboženských obcích na sebe navzájem myslíte, podpíráte se. V čase uzavření našich společenství jste si nacházeli k sobě cestu díky telefonům a internetu. Především však duchovní propojenost funguje stále a naše Mosty chtějí dát o tom malou zprávu.

Kromě odezvy duchovních zde najdete svědectví ze společnosti. Oslovili jsme našeho kamaráda a novináře Jana Tunu, který rozvážel roušky šité dobrovolníky, aby se dotázal na motivaci těch, kteří šili ochranné pomůcky. Touto anketou jsme chtěli v Mostech vyjádřit propojenost církve se světem a poznání, že výzva po dobrých skutcích jde k lidem všem. Chceme také dále i připomenout bohatost ve skutečích z historie naší církve a přinášíme úryvek z publikace Martina Jindry „Sáhnout si do ran tohoto světa“ – záznam o někdejší sociální činnosti. V Mostech najdete také pokračování ankety ke stému výročí, kdy se ptáme osobností z církve, jak vnímají CČSH její specifika a úlohu ve společnosti. Věřím, že si rádi přečtete článek bratra Vladimíra Hrabý o Letnicích, nebo krátkou zprávu o činnosti Střediska Husitské diakonie Ambry. Celé Mosty opět chtějí být o posile a povzbuzení, byť prožíváme „křehké“ období, které nám všem příliš „nechutná“. Do sebe „obracené doby“ připojujeme i otištěný recept mojí Jany na „obracený koláč“, to vše pro odlehčení a dobrou chuť. Přeji Vám všem, moji milí, dobrou chuť do života – všemu navzdory – Pán je s Vámi.

VÁŠ BISKUP PAVEL

Otče, každý den přináší mnoho nejistot a proměn. Děkujeme, že nás provázíš po všech údolích, přes mnohé stíny i různá návrší. Děkujeme a prosíme za ty, kteří se ztrácejí v životě sobě i Tobě, mají strach, obavu, nebo se naopak ničeho nebojí. Prosíme, vysvobozuj je a svým požehláním proměňuj. Amen

PŘEČE NEBUDEME SMUTNÍ, KDYŽ NEMŮŽEME BÝT VESELÍ

Stát se dobrovolníkem a pomocníkem v nesnázích bylo pro mnohé v minulých měsících zcela běžnou věcí. Také novinář Jan Tuna se věnoval dobrovolnické činnosti – spolu se svou dcerou Zuzanou rozvážel našité roušky všude, kam bylo zapotřebí (a nebylo jich málo). Poprosili jsme jej, aby oslovil několik dobrovolníků, o které nebyla nouze. Třem z nich tedy položil několik otázek...

TANDEM:

DANA GREGOROVÁ a JANA POČTOVÁ (63), která odpovídala na otázky

Jaká je vaše profese a čemu se kromě pomoci v osobním a pracovním životě věnujete? Co vás nejvíce baví a naplňuje?

Pracovala jsem jako vedoucí kanceláře jedné velké české firmy, kde jsem organizovala teambuilding a připravovala různé kulturní akce. Pak mě ale zradilo srdíčko. Velký dík patří lékařům – moc mi pomohli a já se vrátila domů s kardiostimulátorem a defibrilátorem. Nyní jsem v důchodu, kterého jsem se už nemohla dočkat a mám před

sebou spoustu plánů. Mám pět vnoučátek, které jsou pro mě velkým darem, a protože to jsou „automobilové děti“, podnikáme výlety hlavně vlakem. V současné době na téma „Místa na soutocích českých řek“ – už jsme byli v Mělnice, Plzni, Čenkově pile a nejbližší plán jsou Litoměřice. Mám kolem sebe velkou rodinu a kamarádky „holky“, své vrsťevnice. Plánuji cesty za poznáním letadlem, na kole, pěšky nebo autem. Vlastně se vracím ke svému zaměstnání.

Proč a jak jste začala pomáhat?

Nejdříve jsem rouškami obsílala rodinu, pak sousedy, následovala celá SVJ. V té době ke mně přišla kamarádka, že už má z té samoty depku... A už tu byl nápad: „Pojď mi pomáhat!“ Založily jsme manufakturu, produktivita se zvýšila a začaly jsme rozdávat roušky potřebným ve svém okolí. S distribucí nám velice pomáhal pan Tuna.

Kam vaše pomoc směřuje?

Dosud jsme ve dvou ušily 1000 roušek, které jsou bavlněné a třívrstvé. Dostaly se do Protonového centra, do Dětské ozdravovny

Olivovna Říčany, k praktickým a dětským lékařům. Naše roušky jsou v Krizovém centru Průhonice, Dětském domově pro postižené Stránčice, v Klokánku, v Domě seniorů Chodov, v DPS Praha 22, ve FN Královské Vinohrady. Roušky od nás nosí vojáci nebo děti a rodiče z Rugby Říčany.

Co na současné koronavirové pandemii vidíte jako pozitivní? Jaké bychom si z ní měli vzít ponaučení?

Celý život se řídím pravidlem: „Co mě nezabije, to mě posílí.“ Lidé si začínají uvědomovat svou cenu, svou sílu – tedy někteří. Proto jsou schopni si navzájem pomáhat. Současná generace si v „blahobytu“ neuvědomovala, kde se dá ušetřit, kde si mohou pomoci sami a že není dobré vše přepočítávat na peníze. Také se vrací k mou-dru a šikovnosti svých prarodičů. Možná, že se dočkáme i potvrzení hesla „zlaté české ručičky“.

Čím se v životě řídíte a jaké je vaše krédo?

Chovej se tak, jak bys chtěl(a), aby se ostatní chovali k tobě. Nečekej, že ti budou všichni vděční. Užívej si život plnými doušky, jak jen to jde.

AMIRA MAHFOUD (26)

Jaká je vaše profese a čemu se kromě pomoci v osobním a pracovním životě věnujete? Co vás nejvíce baví a naplňuje?

V současné době studuji v oblasti cestovního ruchu a při tom jsem na rodičovské dovolené. Mám tříletého syna, okolo kterého se teď točí celý můj svět. Mateřství si užívám naplno, za normálních okolností jezdíváme na výlety a jsme dost aktivní.

Proč a jak jste začala pomáhat?

Jan a Zuzana Tunovi
s paní Danou Gregorovou.

Přišlo mi absurdní nařízení vlády v podobě povinnosti mít zakrytý nos a ústa, aniž by bylo možné jakékoli ústenky nebo roušky pořídit. Každý záhy mohl vidět, jak zoufalá absence ochranných pomůcek je a mně z toho bylo opravdu smutno. Právě to mě přimělo poprvé v životě sednout k šicímu stroji. Byla to činnost, kterou jsem dva roky odkládala, teď se mi stala denním chlebem. Doma jsem tedy už stroj měla a mnoho krásných látek, které sice měly být původně k jinému záměru, ale moc ráda jsem změnila plán a společně s maminkou a dalším příbuzným jsme začali roušky šít.

Kam vaše pomoc směřuje?

Rozvoz roušek pro nás zajišťuje pan Tuna se svou dcerou Zuzkou. Spolupracují s různými místy, jako jsou nemocnice, porodnice, centra pro léčbu vážných nemocí a jiné. Dodávali jsme třeba k Apolináři nebo do Protonového centra. Ale dost roušek jsme rozdali i v rodině a po přátelích a známých.

Co na současnou koronavirovou pandemii vidíte jako pozitivní? Jaké bychom si z ní měli vzít ponaučení?

Víte, co je na tom všem pozitivní? Zjištění, jak úžasní lidé kolem nás žijí! Mladí pomáhají starším, komunity jiné etnické příslušnosti kupují ventilátory, dělají sbírky. Všichni tu šijeme roušky, kdo nešije, zaveze je,

kam je třeba, lidé chodí druhým na nákupy. Jsem tím vším opravdu dojata a ohromena, vůbec by mě nenapadlo, kolik dobra vlastně v lidech je. Možná zjistíme, že pomáhat můžeme také až „doba viru“ pomine, že můžeme být užiteční i nadále.

A jaké si můžeme vzít ponaučení? Všichni pozor u příštích volb, bohužel se potvrdilo, že současná vláda není schopna a už vůbec ochotna ani pro ty nejohroženější jednat včas a zajistit potřebné věci.

Čím se v životě řídíte a jaké je vaše krédo?

Na to bych ráda odpověděla myšlenkou Jana Wericha: „Mít rád lidi a milovat lidi, to je celé

tajemství a snad jediný recept na štěstí. Kdo myslí jenom na sebe, ochudí jiné o sebe, ochudí sebe o jiné, zakrní a zahyne.“

ANNA MAREŠOVÁ (39)

Jaká je vaše profese a čemu se kromě pomoci v osobním a pracovním životě věnujete? Co vás nejvíce baví a naplňuje?

Jsem produktová designérka, ale řekla bych, že nejsem klasický typ designéra, který jenom kreslí. Zajímá mě celý proces výrobku, takže je pro mě důležité i jak se produkt vyrábí, kde a jak se dostane k zákazníkovi. I proto jsem se rozhodla mít svoji firmu. Ale čím dál tím víc zjišťuji, že mě nejvíce baví to, když pracuji s lidmi, kteří mě inspirují a obohacují. Prostě práce v týmu je nejvíc.

Proč a jak jste začala pomáhat?

Oslovila mne sestra, která pracuje v Ústavu hematologie a krevní transfuze, zda bych nemohla sdílet prosbu o ušití roušek, že mají kritický nedostatek pro zdravotní personál. Nejdříve jsme u nás ve studiu zřídili sběrné místo, kam mohli lidé přinášet doma ušité roušky. Pak jsem si řekla, že bychom mohli zde na pár dní také šít. A tak jsme se stali takovou šicí dílnou.

Kam vaše pomoc směřuje?

Kromě ÚKHT jsme nakonec roušky dodali i do dalších ústavů, třeba do Thomayerovy nemocnice či do Motola, do domu seniorů nebo protonového centra v Praze.

Co na současné koronavirové pandemii vidíte jako pozitivní? Jaké bychom si z ní měli vzít ponaučení?

Myslím, že to je takové větší šťouchnutí do naší rozmazlené společnosti. Mám pocit, že žijeme v blahobytu a stále na něco nadáváme a „remcáme“. Takže asi bylo na čase se zastavit a uvědomit si, co je v životě důležité. Nehonit se za pozlátky, muset všude být, všechno stihnout a všechno mít. Musím přiznat, že mi to zastavení vůbec nevádí. Z toho šití roušek mám najednou pocit smyslu mého činění. Pocit, že mohu někomu pomoci. I když ve srovnání s těmi, kteří jsou v první linii, to je úplně nic. Ti mají můj velký obdiv a dík.

Čím se v životě řídíte a jaké je vaše krédo?

Čím dál tím víc zjišťuju, že k životu potřebuju čím dál tím méně věcí. A že ty nejdůležitější věci v životě, často nebo spíš většinou nejsou věci. No a pak se řídím jedním takovým možná ohraným heslem, ale mám pocit, že je fakt platné: „Před nikým se nepovyšuj, ale před nikým se ani neponižuj.“

JAN TUNA (47)

Honzo, mohl bys nám také odpovědět na několik podobných otázek? Jsi novinář, točíš reportáže a investigativně-publicistické pořady např. A DOST!, kde ukazuješ na to, co je opravdu kvalitní a spolehlivé. Nyní jsi hodně pomáhal s distribucí roušek do různých zařízení. Mohl bys nám říci, čemu se rád věnuješ v osobním životě? Co tě baví a naplňuje?

Nejdůležitější je pro mě čas strávený s mými dětmi a blízkými. Čas rychle utíká a jsem neskonale vděčen za to, že mám kolem sebe dobré lidi. Snažím se, abychom žili spolu, ne vedle sebe. Měli společné zážitky, prožívali radostné i smutnější chvíle, které k životu také patří. Nejradši jsem, když se sejde celá velká rodina. Jsme tedy taková rodina italská, všichni mluví, překřikují se, někdy se i dohadují. Prostě srdce jedou na plnou pumpu. Taky jsem moc rád se svými kamarády. Společné výpravy, ale i mejdany – ke svému životu potřebuju lidi a otevřené nebe. Svobodu. Proto jsem nejradši venku v přírodě. Čtyři stěny nejsou nic pro mě. Rád běhám, jezdím na kole, plavu, cvičím, cestuju a také miluju divadlo a hudbu. A v práci jsem nejradši, když můžu točit reportáže do mého pořadu A DOST! na TelevizeSeznam.cz.

Proč jsi začal pomáhat nejen v rouškové době, ale i ve svých pořadech?

Na začátku nouzového stavu jsem se stavil v Praze na Mariánském náměstí a chtěl jsem se přihlásit jako dobrovolník. Jenže byl už večer a stany, které tam stály, byly zavřené. No a když jsem druhý den chtěl vzít svoji nejstarší dceru Zuzku do skal, aby se po natáčení taky dostala do přírody na čerstvý vzduch, řekla mi: „A nebudeme spíš rozvážet roušky? Spoustu lidí šije, ale nemají je jak dostat tam, kde jsou potřeba.“ To mně do té chvíle nedošlo. A tak jsme začali

dělat rouškové taxikáře ☺ Co se týče pořadů, ale i života, jsem přesvědčen, že když člověk může pomoci, tak musí.

Co na současné době vidíš jako pozitivní? Myslíš, že si společnost z ní vezme nějaké ponaučení – změni se?

Snad se trochu zastavíme a uvědomíme si, že nejsme pány tvorstva. A aspoň trochu zkrotíme svoji pýchu a naučíme se pokoře. Že nemusíme mít vše, hned a hodně. Že většina z toho, na co jsme zvyklí, není samozřejmost. A také se potvrdí, že naprostá většina lidí všude na světě bez ohledu na barvu pleti, víru či příslušnost k národu, je dobrých. O tom jsem hluboce přesvědčen. Při jakékoliv krizi z nás lidí jen vyplují na povrch naše podstaty. Ukáže se, jaký kdo je. Což v době, kdy svítí slunce, nemusíme vždy poznat. Jak píše můj milovaný Čapek: „Ano, mnoho se změnilo, ale lidé zůstávají stejní, jenomže teď víme líp, kdo je kdo. Kdo je slušný, byl slušný vždycky, kdo byl věrný, je věrný i teď. Kdo se točí s větrem, točil se s větrem i dřív, kdo myslí, že teď přišla jeho chvíle, myslel vždycky jen na sebe. Nikdo se nestává přeběhlíkem, kdo jím nebyl vždycky, kdo mění víru, nemá žádnou...“ A za sebe musím říct, že se mně, až na pár výjimek, potvrdilo, že mám kolem sebe slušné a dobré lidi.

Vím, že pandemie tě nyní zavála k více společenským tématům... Čím se v životě řídíš, jaké je tvé krédo?

Jsem hluboce přesvědčen a věřím, že vše, co v životě činíme, se nám jednou vrátí. To dobré i to zlé. Dříve či později. Jen třeba už pak nevíme, za co to máme. Že každý z nás má tam nahoře svou knihu života s bílými i černými stránkami. A je jedno, jestli tomu říkáme boží mlýny, karma nebo vyšší spravedlnost. A pak se také v duchu Churchilla řídím tím, že člověk by nikdy neměl ustupovat zlu, i když vypadá, že je silnější a v převaze.

DĚKUJI JANA PECHANCOVÁ

ŽALM DVACET TŘI

Krátký Ž 23 je snad nejznámějším žalmem vůbec, a to díky srozumitelnosti a útěše, kterou poskytuje svým sdělením. Je velmi oblíbeným textem při pohřbech a nemalý podíl na jeho popularitě má jeho zhudebnění Antonínem Dvořákem.

V žaltáři pokračuje ve sdělení předchozího Ž 22. Zatímco v Ž 22 žalmista bojuje, v Ž 23 je již smířen a upokojen (již má vybojováno). Žalmista nejprve vyhláší, že chce vyprávět Hospodinovo jméno bratřím (22,23) a žalmem 23 to uskutečňuje. O Bohu říká, že neskrývá svou tvář od pokořeného člověka a slyší jeho volání o pomoc (22,25) a v Ž 23 tuto Hospodinovu vnímavost vůči člověku dokládá. Pak také mluví o hostině, na níž utištění budou jíst dosyta (22,27) a v Ž 23 tuto hostinu popisuje. A v neposlední řadě žalmista mluví o tom, že Boha budou uctívat ti, kdo sestupují do prachu smrti a v Ž 23 pak dokládá, že je jedním z nich, když „údolím stínů smrti“ prošel.

Ž 23 je svým žalmovým nadpisem zařazen do dvou skupin žalmů: a) mezi ty, které nesou označení *mizmór* (žalm), tj. mezi texty, které se mají zpívat Hospodinu (Ž 9,12); b) mezi ty, které jsou určeny dosl. „pro Davida“. Proto žalmistu nenazýváme David, protože on je s vysokou pravděpodobností jen jejich adresát. Ale jaký David? Ten, co na izraelském trůnu kralo-

val, nebo ten, co teprve kralovat bude? Zřejmě pro toho budoucího Davida, o němž výslovně mluví Ezechiel (Ez 34,23-24; 37,24-25). Pak jsou žalmy uvítacím chvalozpěvem, až se očekávaný eschatologický král – mesiáš vrátí.

Ž 23 má dvě části – přítomnost, kterou žalmista popisuje svému posluchači formou vyznání víry (23,1-3) a budoucnost, kterou žalmista sdílí s Bohem formou modlitby (23,5-6). Přejít mezi oběma realitami představuje „údolím stínů smrti“ (23,4).

Žalmista vyznává, že věří Bohu, kterého nazývá jménem Hospodin a který je jeho pastýřem. To je metafora pro Boha, jenž o své lidi pečuje, věnuje se jim, pobývá s nimi, zná je a investuje do nich. Hospodin však není jen Pastýř, ale je „*můj Pastýř*“. Žalmista se k Pastýři cítí být připoután, je mu velmi blízko – nemluví z odstupu, ale chce tohoto Pastýře pro sebe, když se Bůh žalmistovi tak pečlivě věnuje. Jak tato péče vypadá, dosvědčuje žalmista svou zkušeností: je mu dobře, je zajištěn, nestěžuje si, nemá nedostatek, nestrádá v ničem. Bůh se stará o dostatek žalmistovy potavy,

takže žalmista nemá ani hlad, ani žízeň. To ovšem lze číst také jako metaforu. Vody podle prvního žalmu, kde žalmistu představuje strom, jsou metaforou pro Hospodinovy výroky, z nichž žalmista žije. Hospodin je tedy Pastýř, tj. Bůh, jehož žalmista zná z vlastní zkušenosti neboli z přízně a péče, které se mu od tohoto Boha dostává. Hospodin je Bůh, o kterého není třeba pečovat chrámovými obřady, neboť sám pečuje o existenciální potřeby člověka.

Hospodinova péče o žalmistu však nemá jen hmotný, fyzický, biologický či tělesný rozměr. Jeho péče je komplexní. Žalmista dosvědčuje, že Hospodin kultivuje i jeho duši a činí celý jeho život kvalitním – „*duši mou občerstvuje*“ – doslova obrací, „*vede mě po stezkách spravedlnosti pro jméno své*“. Podle žalmistova zjištění v Ž 19,8 to, co občerstvuje duši, jsou Hospodinovy výroky. Žalmista žije z Hospodinova slova a vyznává, že Bůh se stará o to, aby jeho život byl spravedlivý, tj. aby žil ušlechtilé a byl pro své okolí užitečný. A hlavně, aby žalmistův život byl uspořádaný, aby žalmista žil řádně, tj. podle řádu. Nechat se Bohem vést „*po stezkách spravedlnosti*“ znamená žít ušlechtilé, být kvalitním člověkem. Když pak o Bohu řekne, že to dělá „*kvůli svému jménu*“, znamená to, že do žalmisty investuje, že se žalmistovi věnuje proto, že chce. A žalmista si je této Hospodinovy péče vědom – sdílí se s ní, mluví o ní, vypráví o těchto Hospodinových skutcích, šíří povědomí o Hospodinových činech. To znamená, že vyznává svou víru. Apoštol Pavel v Novém zákoně řekne, že vyznání víry rozhoduje o spasení člověka (Ř 10,10). A pravdivost tohoto zjištění žalmista potvrzuje, když mluví o svém průchodu „*údolím stínů smrti*“. Svědectví z „*údolím stínů smrti*“ (23,4) představuje zlom v žalmu.

Jednak se zde mění žalmistova řeč, z řeči o Bohu se stává řeč k Bohu, z vyznání víry modlitba. A jednak tvoří „údolí stínů smrti“ přechod mezi věkem tímto a věkem budoucím, mezi přítomností a budoucností, mezi realitou viditelnou a realitou dostupnou jen víře. Proto neumíme určit, jak metaforu „údolí stínů smrti“ interpretovat, tzn., zda časem budoucím, přítomným či minulým. Hebrejské sloveso, které stojí mimo časové kategorie, nám zde nijak nepomůže. Naopak, umožňuje nám chápat, že žalmistovo sdělení je vícevrstevnaté.

Budoucí čas by znamenal, že se žalmista neobává smrti. Je si při smrti jist Hospodinovou blízkostí, kterou zakoušel po celý svůj život. Přítomný čas by znamenal, že žalmista leží na smrtelné posteli, rekapituluje Hospodinovy činy a sděluje Bohu, že se ho bude stále držet. Minulý čas by znamenal, že žalmista zkušeností smrti již prošel, již je na druhém břehu a odtud mluví. Tak by jeho zkušenost korespondovala se zkušeností apoštola Pavla v Novém zákoně: „S Kristem jsem ukřižován. Živ pak jsem již ne já, ale živ jest ve mě Kristus.“ (Ga 2,19-20)

„Údolí stínů smrti“ je vrcholná zkouška, která čeká každého člověka. Žalmista vyhlašuje, že se nebojí a bát nebude. To je jeho teze. A tuto tezi žalmista zdůvodňuje neboli vysvětluje, proč

se nebojí: „...protože ty se mnou jsi, tvoje berla a tvá hůl mě potěšují.“ To je žalmistův argument a příčina toho, proč se nebojí. Žalmista totiž nemachruje. Jeho slova jsou kryta jeho zkušeností s Boží péčí.

Co znamená „ty se mnou jsi, tvoje berla a tvá hůl mě potěšují“, žalmista konkrétně popisoval v první části žalmu, ve svém vyznání víry (23,1-3). „Ty se mnou jsi“ je shrnutí veškeré zkušenosti s Bohem během celého jeho života. To je podstata všeho toho, co předcházelo „údolí stínů smrti“. Všimněte si, jak žalmista přistupuje k holi, kterou obvykle dostává ovce od pastýře ránu – to těžké, co od Boha přichází, žalmistu potěšuje. On je za to vděčný.

Po projití „údolím stínů smrti“ vstupuje žalmista na hostinu. Tou je popisován nový věk. Při hostině je žalmista host a Bůh hostitel. Motiv sycení Bohem je ovšem stejný v obou částech Ž 23 – když byl žalmista ovečkou, i když je nyní hostem na hostině, sytí jej Bůh. Z Pastýře se stává Hostitel, který svého hosta obsluhuje, neboli stále se žalmistovi věnuje tak, jako se mu věnoval dosud. Obraz Boha jako Hostitele použil Ježíš v podobenství o připravenosti služebníků: „Blaze těm služebníkům, které pán, až přijde, zastihne bdící. Amen, pravím vám, že se opáše, posadí je

ke stolu a sám je bude obsluhovat.“ (Lk 12,37)

Na hostině se odehrají tři pozoruhodné události: a) žalmista sedí proti svým protivníkům, kteří jsou patrně na hostinu pozváni také. To znamená, že byli v žalmistově životě pro žalmistu důležité; b) Bůh žalmistovi maže hlavu olejem, čímž ze žalmisty činí pomazaného – mesiáše; c) nalévá žalmistovi kalich – křesťanskému čtenáři to připomíná kalich, u něhož pronesl Ježíš, při své poslední večeři s učedníky, tuto větu: „Pravím vám, že již nebudu pít z tohoto plodu vinné révy až do toho dne, kdy budu s vámi pít kalich nový v království svého otce.“ (Mt 26,29) Ježíš patrně ve své řeči na tento motiv ze Ž 23 odkazuje. Proto je jeden kalich při Večeři Páně předjímku eschatologické hostiny v Božím království.

Péči Hospodinovu, kterou žalmista dosud popisoval, nazývá nyní ve svém závěrečném shrnutí výrazy „dobro a milosrdenství“. Zkušenost s nimi je tak intenzivní, že se jimi cítí žalmista přímo pronásledován. A věří, že tomu tak bude i nadále.

Poslední žalmistovou větou je předpověď toho, že bude „v domě Božím“ a zde se bude stále obracet, proměňovat. Nikoli, že se bude do domu Božího vracet, protože on již „v domě Božím“ je. Dům Boží není místo v Jeruzalémě, ale stav, kde je člověk Bohu blízko a cítí jeho péči. A to jej poznamenává a stále proměňuje. Budoucností žalmisty tedy není smrt, nýbrž dům Boží – příbytek, který bude sdílet s Bohem, jak o tom v Novém zákoně mluví Ježíš: „V domě mého Otce je mnoho příbytků ... Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“ (J 14,2-3) A všechny tyto naděje probouzející skutečnosti sdílí žalmista s námi, když jeho slovům nasloucháme, aby nás k podobné odevzdanosti do Pastýřovy péče povzbudil, dokud ještě nejsme v „údolí stínů smrti“.

JIŘÍ BENEŠ

VEČER, Anna Lukešová

Z knížky **Modlitby v nemocnici**

Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dáváš bydlet. Žalm 4,9

Pane, předtím, než zavřu oči ke spánku, ztišuji svou duši. Všechny své starosti vkládám do tvých rukou a jako tvé dítě se upokojuji v důvěře, že mne, Otče, ochráníš. Hlavou mi procházejí všechny události tohoto dne, které teď jako film běží před mýma očima. Ať je v nich radost nebo smutek, prosím, abys je přijal a dopřál mé mysli v klidu odpočinout. A jestliže nedokážu usnout, ať mé myšlenky jsou spjaty s jistotou tvé přítomnosti, a ať i v tichu noci vnímám, že co je do tvých rukou vloženo, zůstává v nich a bude tebou odvedeno k dobrému konci. Děkuji ti za ochranu. Amen

ABY NAŠE SRDCE JIŽ Z LIDSKOSTI POCÍTILO POTŘEBU POMÁHAT

V životě CČS(H) byla od samého počátku zdůrazňována charitativní či sociální služba církve. Již na jejím I. řádném sněmu v srpnu 1924 byla jednomyslně přijata rezoluce čerstvě ustanoveného výboru sociální péče, která církev vybízela k praktické sociální službě: „Sociální péče znamená snahu odstraňovat nebo zmírňovat bídu nebo nezaviněnou chudobu. Od staletí nebylo naléhavějšího úkolu. Stačí rozhlédnout se životem a chtít vidět ohromný počet trpících, aby naše srdce již z lidskosti pocítilo potřebu pomáhat, kde je možno... My všichni musíme přiložit ruce k dílu, každý ve svém okolí.“ Již na tomto sněmu zvolený výbor sociální péče vyzýval náboženské obce ke zřizování sociálních (charitativních) odborů, stejný postup byl přijat také v rámci diecézí. V roce 1927 založila diecézní rada v Olomouci Křepelkův sirotčí a pomocný fond. Základ tomuto fondu učinil úředník státního pozemkového úřadu Jan Křepelka, který církvi odkázal 22 000 K...

V roce 1937 byl zřízen první český útulek CČS(H), který nesl jméno patriarchy Karla Farského. Pozemek s usedlostmi o celkové rozloze 9 000 m² pro Dětský domov dr. Karla Farského v Jílovém zakoupil sociální odbor náboženské obce na Královských Vinohradech v červnu 1937. Už samotné získání finančních prostředků na jeho koupi stojí za zaznamenání. Nebyl totiž zakoupen pomocí půjčky ani statisícového daru, ale díky nadšení několika věřících, kteří sami uspořádali sbírku a shromáždili potřebnou počáteční sumu peněz pro odkup od místní záložny, která sociálnímu odboru vyšla

vstříc s postupným umořováním celé částky...

Vrata dětského domova se poprvé otevřela v letních měsících 1937, kdy se v místě po několik týdnů konala prázdninová osada mládeže. První osiřelé a opuštěné děti tam začaly přicházet počátkem listopadu 1937. Vinohradská náboženská obec založila na jejich vydržování Masarykův fond, do kterého měsíčně odváděly 1 K i více desítky věřících včetně tehdejšího patriarchy G. A. Procházky...

Co se podařilo udržet během nacistické okupace, nepodařilo se příchodem diktatury komunistické. Od 1. července 1952 musel

být Dětský domov dr. Karla Farského přebudován na Dům odpočinku pro seniory. Komunistický režim se v této době pustil do boje „o duši dítěte“ a církve patřily k jeho úhlavním nepřítelům...

Na podzim roku 1938 ztratila CČS(H) na zabraném území 21 SONO (Sociální odbor náboženských obcí). Několik odborů se v roce 1938 rozpadlo, ale přibližně stejný počet jich přibyl, takže na konci roku 1938 jich evidujeme 167. Obrat politických událostí změnil od základu ráz potřeby sociální péče, značná část úkolů byla spojena s péčí o uprchlíky. Stejným směrem putovaly též hmotné prostředky. Hned při prvních transportech uprchlíků zúčastnily se členky SONO jako dobrovolné sestry Československého červeného kříže poskytování pomoci na nádražích a příprav nouzového ubytování; jiné se staraly o stravování a vypomáhaly ve společných vývařovnách. Mezi členy církve byly pořádány finanční sbírky, shromažďováno šatstvo, boty a potraviny (např. v Holicích, Brně-Tuřanech nebo v Benešově). V 11 náboženských obcích byly vytvořeny samostatné pracovní kroužky sester, které pletly, šily a spravovaly oblečení pro vystěhované chráněnce (např. v Náchodě). Pomoc nesměřovala pouze ke členům CČS(H), ale ke všem lidem v nouzi bez rozdílu vyznání.

Také ÚSP CČS bylo zastoupeno ve Výboru pro pomoc uprchlíkům. Důležitou roli mezi ústředím a SONO sehrávaly diecézní svazy, které pomáhaly plnit pokyny z ústředí a organizovaly rozsáhlé pomocné akce. Pražský diecézní svaz zřídil s pomocí Rosalindy Lee tkalcovskou dílnu v Praze-Michli, ve Vodňanech se připravovala všepřacovní dílna. Vedle obživy pro 52 evakuovaných tkalců a pomocného

personálu se sociální odbory podílely na rozprodeji tkalcovských výrobků. Církevní ústředí věnovalo celý výtěžek z vánoční nadílky sestávající z ošacení, hraček a potravin pro 78 dětí uprchlíků ubytovaných v ozdravně ve Strnadlech. Veškeré snahy sociálních složek církve směřovaly k zapojení uprchlíků do normálního života a k pomoci těm, kteří nedosáhli na podporu z veřejných prostředků pro evakuované. Církevní humanitární pomoc uprchlíkům našla kladnou odezvu u zahraničních partnerských institucí...

V roce 1941 přišlo ÚSP ČČM s novou službou nemocným, když začalo organizovat ošetrovatelskou péči o nemocné v rodinách. Aby k tomu získalo dostatek kvalifikovaných sil, hodlalo církevní ústředí zřídit vlastní ošetrovatelskou školu. Protože ale většina přihlášených dívek chtěla školu absolvovat zdarma nebo se slevou, bylo třeba na její provoz získat finanční prostředky, to se však nepodařilo, a projekt musel být odložen. Uchazečky se tedy nechaly zapsat do veřejných ošetrovatelských škol – pro chudší z nich bylo získáno stipendium – a poté vstoupily do služeb ČČS(H)...

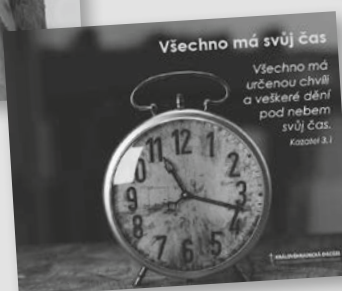
V posledních dvou okupačních letech byly organizovány pomocné akce pro lidi postižené nálety, pokračovala ošetrovatelská a zdravotní služba v rodinách i zvláštní péče o mládež pracovně nasazenou v protektorátu a v Německé říši; zvýšena byla návštěvní služba v nemocnicích, prohloubena péče o rodiny politických vězňů, která probíhala v SONO často ilegálně. Nové nároky byly na složky církevní sociální práce kladeny ve dnech Květnového povstání českého lidu a po osvobození Československa v roce 1945. Jen v Praze byly v několika sborech zřízeny ošetrovny a lazarety...

Z publikace Martina Jindry „SÁHNOUT SI DO RAN TOHOTO SVĚTA“, citováno z kapitoly SOCIÁLNÍ PRÁCE s. 351-362.

KNIŽNÍ NOVINKY

Královéhradecká diecéze ČČSH v čase koronavirovém nezažala a vydala další tři nové publikace. První je **Nový žaltář**, který uspořádal Pavel Pechanec z textů překladu Bible 21. Celá kniha žalmů je uspořádána pro ranní a večerní rozjímání do pěti týdnů na každý den. Žalmy jsou doplněny zároveň tematickými úryvky z Písma. Najdete zde modlitbu žaltáře i modlitby k dalšímu rozjímání, slovo emeritního biskupa Petra Šandery i doc. Jiřího Beneše, publikace je doplněna černobílými fotografiemi. ISBN 978-80-907315-2-3, 255 stran.

Druhou publikací je reedice **Chemička, má láska** bratra Václava Žďárského. Mnozí ji znáte, a tak jen krátce – rozsahem útlé dílko vypravuje o „drobných lidičkách“ a jejich bytí mezi kádemi, kotli a sudy plnými chemikálií. Chemií čpícím světem vás provede kněz – čerpající a dávající se. Nově je kniha doplněna o fotografie a závěrečným slovem historika Martina Jindry, který s bratrem Václavem hodně spolupracoval také např. při záznamech jeho vzpomínek pro Paměť národa. ISBN 978-80-907315-4-7, 216 stran.

Třetí v řadě jsme vydali ke sto letům Církve československé husitské. V malé knižce s názvem **Všechno má svůj čas** najdete úryvky z Písma, staré modlitby a požehnání, také krátké slovo o historii církve. Texty pro publikaci sestavil bratr biskup Pavel Pechanec a knížku doprovází barevné tematické fotografie. ISBN 978-80-907315-3-0, 48 stran.

Publikace budou k dostání v sekretariátu KH diecéze a nebo v prodejně Blahoslavu v Praze, také v distribuční síti Kosmas a Karmelitánské nakladatelství. S našimi dalšími publikacemi se můžete seznámit na: www.cshhk.cz/vydane-publikace/

JAK VNÍMÁTE CČSH, JEJÍ SPECIFIKA A ÚLOHU VE SPOLEČNOSTI?

V letošním roce si Církev československá husitská připomíná 100 let od svého vzniku. Oslovili jsme několik osobností a položili otázku: Jak vnímáte CČSH, její specifika a úlohu ve společnosti?

MARTIN MEJSTRÍK (1962), dne 18. listopadu 1989 vyhlásil na Václavském náměstí zahájení společné stávky studentů a herců. Stál v čele Koordinačního stávkového výboru studentů vysokých škol. Bývalý politik, senátor, publicista, antikomunista, loutkoherec, chovatel koní...

Jan Hus: Hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, mluv pravdu, drž se pravdy, braň pravdu až do smrti, protože pravda tě osvobodí od hříchu, od ďábla i od smrti... Nejlepší, žijte podle poznané pravdy, která vítězí nade vším a mocná je až navěky.

Na slavnostní bohoslužbě ke 100. výročí Církve československé husitské poukázal patriarcha Tomáš Butta na to, že naše církve vychází z katolického modernismu, ale přihlásila se k tradici mnohem starší – navázala na učení Jana Husa, utrakvisty a českou reformaci. Chápala se (chápe se posud?) jako církev Kristova, sbor Páně. V provázání katolického modernismu, učení Jana Husa a české reformace vidím specifikum CČSH a vnímám jej jako velké pozitivum. V době založení naší církve to obdobně cítily statisíce lidí, a pokud se nepletu, byla naše církve, vedle církve římskokatolické, nejsilnější v zemi. Osobně kladu důraz na to, že jsme církví „husitskou“. V době komunismu, v době totality, naše církve

sklonila hlavu. Husově imperativu Boží pravdy, kterou máme bránit až do smrti, jsme zůstali mnohé dlužni. A jsme doposud. Je to jeden z důvodů, proč je naše církve ve stavu, v jakém je. Zrazujeme ideje, na nichž stojí.

Zažil jsem kněží CČSH, kteří svou službu brali skutečně jako službu Bohu a jejich sbory podle toho vypadaly – byly živé, radostné a plné mladých lidí. Zažil jsem kněží, kterým k vlastní spokojenosti stačilo odsloužit 1 x týdně bohoslužbu a pak je celý týden člověk neviděl. Sbory vymíraly, vymřely.

Lenost patřila tradičně k vážným hříchům. Obávám se, že lenivých (vyhořelých?) kněží měla (má?) naše církve poměrně dost. Kdo sám nehoří pro víru, těžko pro víru zapálí. A stěží je schopen svítit na cestu jiným.

Při sčítání lidu v roce 2011 v České republice měla CČSH ze všech církví nejméně příznivou věkovou strukturu – 68 % osob hlásících se k této církvi bylo ve věku 60 nebo více let (údaj Českého statistického úřadu). CČSH – i po 30 letech od svržení totality, kdy bylo dostatek času i prostoru na její znovuzkříšení – žije z minulosti.

Jsem přesvědčen o tom, že by se CČSH (její vrchní představitelé, ale zejména její kněží a obce) neměla uzavírat do svých modliteben a kostelů, ale měla by se daleko více angažovat ve věcech veřejných. Měla by být daleko více vidět a slyšet alespoň tam, kde naše sbory existují. Měla by daleko aktivněji zasahovat do procesů znovuoobnovování demokracie v našich zemích. Nejen Hus a reformace, ale i idea masarykovské demokracie

a humanismu patří k základním kamenům naší církve.

Na slavnostní bohoslužbě ke 100. výročí CČSH poukázal Tomáš Butta i na to, že „*služba Bohu je službou dobru, pravdě, spravedlnosti a kráse v našem každodenním životě*“. Je to nádherný úkol. Dobro, pravda, spravedlnost a krása jsou hodnoty, na nichž bychom měli stavět život celé naší společnosti. CČSH zde může sehrát významnou roli – pokud v sobě opět nalezne sílu Ducha svatého a s vírou v Boží pravdu vyjde ze svých modliteben a kostelů ven.

Před CČSH leží těžký, ale nádherný úkol – zodpovědnost za naši zemi, ale i za celou, stále ještě křesťanskou, Evropu. Ideje, na nichž naše církve stojí – nebo by měla stát, jsou dostatečnou oporou pro to, abychom tento úkol splnili.

DAVID RALPH HOLETON (1948), kanadský anglikánský teolog působící v Praze, vysokoškolský pedagog, specialista v oblasti liturgiky, autor děl o české reformaci, publicista, editor.

Silnou stránkou církve, jak jsem ji mohl poznat, jsou dobří lidé, kteří v ní našli svůj duchovní domov. Mnozí její duchovní prokazují četná intelektuální i osobní obdarování, kterými v církvi slouží druhým. Mezi církve v této zemi patří k těm, které označujeme za „broad churches“ (**liberální směr**). Její duchovní život je natolik „široký“, různorodý, že má silný potenciál oslovit a do jednoho společenství zahrnout velmi různé lidi. Česká reformace znovuoobjevila pro celou západní církve její důležité hodnoty: svátostné společenství s Kristem častým přijímáním jeho eucharistických darů, do kterého

jsou zahrnuty i děti a nemluvnata; úctu k celé tradici církve; význam mateřského jazyka pro aktivní účast věřících na bohoslužebném slavení; bohoslužebný zpěv celé obce (právě jsme vydali druhý díl Jistebnického kancionálu); synodální charakter správy církve; vnímavost pro sociální otázky. Rozvíjet tuto ekumenickou tradici české reformace v současné době je výzvou i pro Církev československou husitskou.

Slabostí církve – jak ji alespoň já vidím – je nedostatek evangelického zápalu. Zdá se mi, že jí chybí vytrvalé, sebevědomé a cílevědomé úsilí o přivedení lidí k životu s Kristem v církvi. Tak si alespoň vykládám i pro mne bolestný úbytek těch, kteří se k církvi hlásí a žijí s ní.

Na základě rozhovoru u lůžka zpracoval Pavel Kolář.

FILIP ŠTOJDL (1975),

po obchodní akademii studoval na Husitské teologické fakultě UK. Od roku 2012 je biskupem Plzeňské diecéze Církve

československé husitské. Rád fotografuje, je ženatý a má dvě děti.

V Církvi československé husitské jsem se narodil. Je to můj domov už téměř 45 let. Vnímám, že naše církve teď prochází stejnými místy jako celá naše společnost. Ptáme se, hledáme své místo, potřebujeme se navzájem. Je nádherné, že toho můžeme být součástí. Jakkoliv nás všechny sužují i podobné problémy, jako je strach z budoucnosti, strach jestli přežijeme, na většině míst naší republiky najdete živá farní společenství, věřící, kteří drží spolu.

O CČSH se neobávám. Je v dobrých rukou Ježíšových. Vždyť kdyby to bylo jen na nás lidech, na našich usneseních a komisích, radách a shromážděních, tak

bychom si opravdu museli zoufat. Ale není to na nás.

Naším úkolem je předávat tohoto Ježíše druhým. To je naše specifikum. Dávat Krista těm, nad kterými většina ohrnuje nos a bojí se jich. Nepodléhejme syndromu paláců a mocných, těm se raději vyhneme, abychom měli opravdu dost času, sklonit se k maličkým, slabým, vysíleným, vyhnaným a zavrhaným. To v nich můžeme objevit Ježíše, protože on sám to říká "cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili."

KAMILA VEVERKOVÁ (1971), *česká církevní historička, děkanka Husitské teologické fakulty UK. Absolvovala Husitskou teologickou fakultu, pracovala jako vědecký pracovník Katedry církevních dějin UK HTF a působila jako proděkanka pro vědu a výzkum. Na Filozofickém ústavu Akademie věd se externě účastnila vědeckého projektu ministerstva školství o strategii vysokého školství v ČR do roku 2030. Publikovala řadu odborných prací, kde se zaměřuje převážně na problematiku českého osvícenství, reformního hnutí katolického duchovenstva v 19.*

století, církevních dějin 19. století a teologickým aspektům v díle J. A. Komenského.

Otázka není lehká na krátkou odpověď. CČS(H) vznikla ve specifické situaci náboženství v mladém československém státě. Tento dějinný obzor je dávnou minulostí. Vznikla jako pokus o reformu římskokatolické církve, chtěla se odpoutat od svazující právní tradice a prosadit svobodu svědomí, což se jí nakonec podařilo. A přivedlo do ní zástupy. V dnešní zcela diverzifikované, nejednotné společnosti by se

určitě měla držet ideálů, ze kterých vznikla. Neboť nejen státy, ale i reformní křesťanská hnutí se udržují ideály, ze kterých vznikla. Je pochopitelné, že se církve ve svobodných podmínkách věnuje charitě. To je však trochu málo, charitě se věnují i jiní. Měla by se chovat nikoliv museálně, ale snažit se oslovit živou alternativní bohoslužbou a otevřeností, odpovídat na všechny otázky, které si lidé (křesťané i nekřesťané) dnes kladou. To vyžaduje velmi vzdělané kněze a pastorační pracovníky, kteří současně svým životním postojem ukazují, že jsou věrohodní. Na divadelní vystoupení, která bohužel často produkujeme, není nikdo zvědav. Došlo na lámání chleba, přetvářka nemá v současném životě místo. Samozřejmě je jí kolem mnoho – a výsledkem je, že lidé jsou neteční. To přece není to, co hledají. Příliš mnoho slov a schovávání za „vědeckost“ je právě to, co nám velmi škodí. Škodí nám v prvních kontaktech s lidmi také to, že se odvoláváme na svoji tradici, které oni nerozumí. Krátce řečeno: jde o to, nazývat věci i problémy pravými jmény a snažit se lidi provázet na jejich složitých cestách životem. Pokorně a nenadřazeně. Budeme-li toto dělat, odezva se musí dostavit, neboť lidé jsou ve skutečnosti velmi bezradní a hledají jistotu.

Provázení na cestě života nenabízí žádný hotový recept na štěstí, ale dává těm, kdo o to stojí, alternativu ke každodenní šedivé skutečnosti. Pomoc člověku je velmi důležitá (vedle služby Bohu) a CČS(H) ji vždy konala. Dnes se mi často zdá, že ji došel dech a neví kudy kam. Rozhodně nejde o to, vrátet se k tradicím, které vznikly ve zcela jiné společenské situaci. Jde o to, abychom lidem připomínali, že jsou svobodné bytosti a že toto naše bohužel značně pochroumané křesťanství je cestou i pro ně. Cestou, která zde začíná a nakonec v Bohu má své naplnění.

TŘETÍ VRCHOL ROKU

Původ svatodušních svátků vysledujeme v tradičním židovském kalendáři. Jeho sváteční cyklus směřuje sedm týdnů po Velikonocích (*Pesach*) do vyústění v podobě dalšího důležitého svátku, tzv. Svátku týdnů (*Š'vuot*). Vzhledem k tomu, že připadá přesně na 50. den po Velikonocích, začal být záhy v helénistických kruzích nazýván řecky *Pentekosté hemera*, tedy Padesátnice, 50. den. Původní podoba tohoto poutního svátku, řadícího se významem mezi tři největší slavnosti v roce, byla pojata jako díkůvzdání za sklizeň pšenice. Později byl však význam přeznačen a tématem Svátku týdnů se stala památka uzavření Smlouvy a předání Zákona na hoře Sinaji. Již zde se odráží prastará zkušenost, že sváteční vrcholy potřebují jistý čas doznívat. Doba od svátku *Pesach* po svátek *Š'vuot* je dobou tohoto dozívání.

Biblická zpráva Skutků apoštolských 2,1 nn hovoří o události vylití Ducha svatého na apoštolů a tuto událost rámuje právě oslava svátku *Š'vuot*. Tematika křesťanských Letnic coby ovoce a naplnění Kristova spásného činu a uzavření Nové smlouvy vychází z prastaré hluboké hebrejské biblické symboliky. V jejím pojetí je letniční setkání člověka s Bohem v příběhu zjevení na Sinaji příběhem Božího zjevení v Božím slovu, které přichází z jiného světa do našeho světa. Slovo, které Hospodin předal skrze Mojžíše v daru Zákona (*Mátan Tóra*) osvětluje celému stvoření jeho smysl a poukazuje na vztah mezi Bohem a člověkem.

Letnice jsou svátkem vylití Božího zjevení na svět a na člověka. Otevírá se tak tajemství z jiného světa a vytváří se spojení mezi světem Božím a světem naším. Nastává tak nová situace. V plynutí času se člověk může setkat s podstatou. Světy se pro-

línají. Bůh hovoří s člověkem. Toto setkání však musíme nahlížet a chápat ve světle návaznosti Letnic na Velikonoce. Velikonoce jsou svátky vysvobození. O Letnicích se vysvobozený člověk však najednou ptá: „Jsem vysvobozen, ale k čemu je svět, ve kterém stojím? Jaký je smysl mé životní pouti? Cítím, že vysvobozen se blížím k něčemu novému, jinému.“ Tento svět, předznamenán číslem 7 se tak dostává na svoji samotnou hranici. Sedmička se setkává se sedmičkou (7 krát 7 je 49), vyčerpává se, dokonává všechny své možnosti. Boží zjevení otevírá za tímto obzorem novou dimenzi. 49 plus 1 je 50. Hranice je překročena, ale děje se tak tehdy, když člověk nastoupí svoji pouť k podstatě. Padesátého dne je slovo dáno shůry, smíme proniknout za hranice světa.

Dar Ducha svatého vnímají Skutky apoštolské jako potvrzení uzavření Nové smlouvy v Kristově spásném činu. Cítíme tu jak návaznost na původní téma sklizně, tak na motiv setkání při uzavření smlouvy. Nastala nová situace. Vylitím Ducha svatého je čas nové sklizně, nové smlouvy.

Otevírá se svět Boží, plní se slova Kristova: „Mé království není z tohoto světa.“ (Jan 18,36).

Zásadní pro vysledování duchovního smyslu Letnic je i v křesťanském pojetí jejich úzká návaznost na Velikonoce. Motiv dozívání, jak jsme jej zmínili výše, vytěžila ze souvislosti Velikonoc a Letnic i křesťanská liturgika. Je to patrné již ze samotného řeckého označení *Pentekosté*, které převzala i liturgická latina (*quingagesima*) coby označení svatodušní neděle (odtud rovněž např. němčina *Pfingsten*), ale rovněž tak celé doby velikonoční. Dosvědčeno máme toto pojetí již od 2. století coby nejryzejší výstavbu Velikonoc. Starokřesťanské pojetí tak tedy vnímá Letnice nikoli jako osamocený svátek, nýbrž jako tzv. velký (týdenní či jubilejní) oktáv Velikonoc, jejich pomyslnou korunu a závěr. Nastávají totiž osmou neděli od neděle velikonoční. Stará církev slavila celou tuto dobu jako jeden jediný svátek s nerozděleným tématem Kristova procházení smrtí do slávy. Např. Tertulián hovoří o celém období jako o *spatium pentecoste*

CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ ZVE NA
VEČER
PRO MISTRA JANA

V NEDĚLI 5. ČERVENCE 2020 od 17 hodin
 SBOR KNĚZE AMBROŽE V HRADCI KRÁLOVÉ

- ekumenické bohoslužby,
káže ThLic. Prokop Brož, Th.D.
- autorské čtení biskupa Pavla Pechance
- koncert Mirka Kemla, písničkáře
a kreslíře anekdot

SBOR KNĚZE AMBROŽE V HRADCI KRÁLOVÉ | HRADEC KRÁLOVÉ | KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE Církev československá husitská

(velikonočním prostoru), Atanáš pak jako o jedné jediné veliké neděli založené na prožívání symboliky 7 krát 7 dní. Toto pojetí si dodnes uchovaly východní liturgie, stejně jako název *Pentekosté*. Pravoslaví považuje Letnice za druhý největší svátek v roce z tzv. Dvanácti velkých svátků. I zde však došlo k rozvolnění celistvé tematiky zavedením několika dílčích aspektů.

Od 4. století byl 40. den po Velikonocích slaven jako Nanebevstoupení Páně. Na Západě pak došlo zhruba od 7. století vývojem takřka k osamostatnění celého svátku Letnic, nově nazývaného Slavnost seslání Ducha svatého. Ve snaze podtrhnout jeho význam byl postupně vytvořen celý svatodušní cyklus. Letnice tak dostaly svůj vlastní oktáv, možnost slavení vigilie, přiřazeny k nim mnohde byly i kající (či prosebné) dny (v návaznosti na dřívější tzv. kvatembrové dny, dny kající). Některé tradice přiřadily k samotnému dni Letnic ještě jeden či dva další sváteční dny (svatodušní pondělí). Vznikl tak pomyslný třetí vrchol roku,

vedle cyklu vánočního a velikonočního. Jistou dobu byly Letnice i významným křesťanským dnem.

Současná podoba liturgického směřování touží více postihnout původní velikonoční nádech Letnic a dokonce se v mnoha ohledech k propojení obou svátků touží vrátit. Chce obnovit citění vlastní církvi cca do 5. století. Cítíme to jak ze samotné liturgie, tak z její biblické zvěsti i symboliky, po celou dobu mocně čerpající z prožitku paschálního mystéria. Oslava se nese v tónu liturgické červené barvy na památku ohnivých jazyků, v jejichž podobě sestoupil Duch svatý na apoštoly. Po celou dobu padesáti dní by měl hořet velikonoční paškál na znamení, že se jedná o celistvou padesátidenní oslavu svátku. Svatodušní neděle bývá nahlížena opět jako osmá neděle velikonoční. Tradičním biblickým čtení této doby jsou Skutky apoštolské (ve starých dobách též Zjevení Janovo). Evangelium zdůrazňuje, že Duch svatý se v Kristu projevil především v jeho zmrtvýchvstání. Duchem se také věřící stávají

účastnými života vzkříšeného Pána. Letnice tak opět získávají více svůj ryzí nádech, jak jej vystihuje např. citace z tzv. Gelažianova sakramentáře: „Bože, tys chtěl velikonoční tajemství obsáhnout slavností padesáti dnů.“ (článek vznikl pro časopis *na jaře 2019*)

VLADIMÍR HRABA

z diecéze

VŠEM PATŘÍ VELKÝ DÍK

Od první chvíle, kdy se v naší republice začala šířit pandemie, se Ambra – středisko Husitské diakonie přidala k těm dobrovolníkům, kteří zdarma šli roušky a snažili se zaslat výrobky všude, kde bylo potřeba. První výrobky opustily dílnu do rodin všech blízkých a první větší zásilka šla do dětského domova v Berouně. Další roušky byly vyrobeny pro dětský domov s ozdravovnou Království u Dvora Králové nad Labem, do Fakultní nemocnice v Hradci Králové, do sociálních služeb v Náchodě, do domova s pečovatelskou službou pro seniory v Poděbradech, pro spolek Motýlek, který hlídá děti lékařů z Fakultní nemocnice, do stravovací firmy. Ambra se připojila i k zasílání roušek do zahraničí, a tak dvouvrstvé roušky byly odeslány do Itálie, odkud jsme od Generálního konzulátu ČR v Miláně dostali také poděkování.

Ne všichni šijí, a tak do Ambry přicházeli i dobrovolníci, kteří pomáhali s žehlením, stříháním a navlékáním tkalounů do roušek nebo zajišťovali rozvoz materiálu a roušek. Dva měsíce se šily roušky přímo v Ambře nebo doma u dobrovolníků. Do startu jsme v dílně měli dostatečné množství bavlněného materiálu. Postupně se jeho zásoba zužovala, ale našli se další dárci, kteří chtěli přispět alespoň takto a s materiálem jsme neměli větší problémy.

Díky této akci docházelo do Ambry nebo se k výrobě roušek připojilo mnoho dobrovolníků. Doufáme, že tomu bude i nadále. Všem patří velký dík.

RADKA PODNECKÁ, ŘEDITELKA AMBRY

PRACOVNÍ DEN FARÁŘE V KARANTÉNĚ

Jarní měsíce uběhly a my zažili něco, s čím jsme doposud neměli zkušenost se setkat. Karanténa ovlivnila život celé společnosti, následky karantény jsme museli řešit ve svých rodinách a také v náboženských obcích. V mnohém se také díky těmto opatřením změnila práce našich duchovních. Přinášíme malý vhled do života farností našich duchovních v době koronavirové.

Víte, jaké jsou druhy přísudků? Já už zase ano ☺. Malá skupinka dětí od sestřiček, lékařů, policistů a lékárníků se totiž pravidelně setkávala u nás na faře. Díky organizaci *Motýlek, pomoc rodinám v tíživé situaci, z.s.*, která u nás nyní sídlí, se tak naše farní prostory smysluplně naplnily. A já třikrát týdně dopoledne dělala s přicházejícími dětmi úkoly do školy.

Taky jsem si zase ověřila, jaký je Pán Bůh borec. Poslal mi už před dvěma lety do života Jirku, který je shodou okolností „přes počítače“. Věděl, že Jirku budeme v této době moc potřebovat. A tak se z Hradce pravidelně vysílaly bohoslužby (zvláštní zkušenost v prázdném kostele) a můžu nahrávat videa pro děti. A jinak jako všichni jsem volala, mailovala a vytvářela domácí pobožnosti pro ty, co nemají přístup na internet. Vlastně si říkám, že bych v tom kontaktu s neinternetovými a nechodícími na faru měla pokračovat... A abych vás taky obohatila – přísudek může být jmenný se sponou a slovesný :)

FRANTIŠKA KLÁSKOVÁ

Myslím si, že koronavirová doba nás donutila vystoupit ze zajetých kolejí a hledat nové, často velmi originální cesty, jak oslovovat dnešního člověka i jak se starat o lidi, kteří už do Boží rodiny patří. Mým hlavním pracovním nástrojem se ze dne na den stala

klávesnice, internet a mobilní telefon. Snažil jsem se být s našimi věřícími denně v kontaktu. Posílal jsem povzbuzující biblické verše, odkazy na zajímavé internetové články, modlitby a ptal jsem se, jak se daří a jestli někdo něco nepotřebuje. Paradoxně, když to hodnotím s mírným odstupem, tak jsem díky tomu v intenzivnějším kontaktu, než za běžného režimu. Díky Bohu, nyní se zdá, že se pandemie brzy přežene a zase budeme fungovat normálně. Přeci jenom není nad osobní kontakt.

ALEŠ TOMAN

Podoba služby duchovních se v čase nouze jistě proměnila, ale obsah zůstal v mnohém stejný. Místo bohoslužeb jsme psali pastorační dopisy, sledovali TV přenosy či online vysílání. Návštěvy se odehrály pod oknem nebo za plotem a pastorační rozhovory prostřednictvím telefonů. (A že jich bylo!) Uklízelo se, vymetala zákoutí, čistily zahrady, probraly knihovny, nosily nákupy i Český zápas, šily roušky. Plánovali jsme i ledacos rušili... Ale především jsme se stále navzájem povzbuzovali: slovy vyřčenými nahlas

i tichou modlitbou. Díky Bohu za novou zkušenost i naději, kterou jsme neztratili!

KATEŘINA HAVELKOVÁ

Co jsem dělala v době karantény? Vařila, uklízela, učila, rozčilovala se nad různými – samozřejmě nezděděnými – vlastnostmi svých dětí, telefonovala, vařila, povzbuzovala, naslouchala, nadávala, učila, nadávala, učila, nadávala, vařila, vařila, usmířovala, telefonovala, dělala nástěnku. A modlila se.

ERIKA OUBRECHTOVÁ

Rád bych se s vámi podělil o to, že i naše společenství Dialogu vědy a víry posloužilo právě v tento čas souboje s koronavirem jako místo jistého přemostění mezi různými obory. Jak jistě víte, hledají se stále léky, které by byly proti tomuto virovému onemocnění účinné, a tak se na mne obrátil Ing. Jiří Sedlák, Ph.D., který se věnuje rostlinné virologii, s tím, že by měl z této oblasti několik nápadů, které by se daly možná přenést i do oblasti humánní medicíny, a že hledá nějaké rádce a pomocníky z toho druhého břehu. A tak jsme rozhodli sítě mezi našimi lékaři a farmaceuty

a jsme rádi, že se Jirkových návrhů laskavě ujali doc. MUDr. Josef Herink, DrSc. a doc. RNDr. Veronika Opletalová, Ph.D., kteří jim zprostředkovali cestu dál. Bude to jistě běh na delší trať, ale snad jsme alespoň na kousku téhle cesty i my z „dialogu vědy a víry“ trochu pomohli.

ŠTĚPÁN KLÁSEK

Co jsem dělal v čase čínské chřipky? Tím, že se zrušila celá řada setkání a akcí, jsem se v prvních dnech karantény domníval, že se mnohé zpomalí. Naopak, byla to doba výzev, čas nutného hledání nových cest, i když jsem byl přikován k Hradci. Být s lidmi ve spojení a najít způsob komunikace a vzájemné podpory, byl úkol každého duchovního. Kromě telefonů, dopisů a emailů, videokonferencí, jsem natáčel krátké pozdravy a slova povzbuzení, nebo jsem každouúterně připravil online křesťanskou meditaci. Se sestrou Františkou, jejím Jirkou a Janou jsme vysílali bohoslužby ze Sboru kněze Ambrože. Hodně

jsem se těšil z přípravy Nového žaltáře. Mohl jsem také více číst, najít duchovní posilu i odstup od mnoha starostí. Navíc jsem byl dobou doveden, abych si našel prostor na drobné záležitosti, které jsem dlouho odkládal, a to bylo moc, moc dobře☺.

PAVEL PECHANEC

V době karantény jsem přijala celkové zpomalení a zastavení jako výzvu duchovní. V době postní mi přišla velmi vhod. Měla jsem více času na studium duchovních textů, meditaci a rozjímání. Byl to pro mne požehnaný čas, který se mi líbil a s vděčností jsem si jej užila. V duchovní službě jsem se uplatnila nejvíce v pastoračních telefonických rozhovorech a též jako nemocniční kaplanka na oddělení následné péče, kam pravidelně docházím. Ve velikonočním týdnu se jablonečtí duchovní ze sedmi křesťanských církví podíleli na celonárodním čtení Bible. Společně jsme natočili Pašijový příběh na videozáznam a elektronicky rozeslali věřícím.

Na obnovených bohoslužbách jsme se opět s vděčností sešli v liberecké modlitebně a v jabloneckém chrámu Farského. Myslím, že si můžeme nyní vážít mnoha věcí, které jsme dříve brali jako samozřejmost... alespoň já to tak vnímám. Kristus byl vzkříšen, radujme se.

MIROSLAVA MLÝNKOVÁ

mosty

Královéhradecké diecéze CČSH

Čtvrtletník

2/2020

Ročník IV

Registrace

MK ČR E 22824
ISSN 2570-5431

Vydává

Královéhradecká diecéze
Církev československé husitské,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání:

2 / 1. 6. 2020

Kontaktní adresa

Královéhradecká diecéze CČSH
Ambrožova 728/3
Hradec Králové 500 02
IČ: 62695720
dieceze.hradec@ccshk.cz
tel.: 778 520 955
<http://www.ccshk.cz/>

f Královéhradecká diecéze CČSH

Redakční rada

Jana Wienerová
Kateřina Havelková
Štěpán Klásek
Lada Kocourková
Miroslava Mlýnková
Erika Oubrechtová
Pavel Pechanec
Jana Pechancová
Vladislav Pek
David Smetana
Aleš Toman

Odpovědná redaktorka

Jana Pechancová

Sazba & tisk

Tiskárna H.R.G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH

recepty neomrzí

OBRÁCENÝ KOLÁČ V OBRÁCENÉ DOBĚ

Doba je nějak naruby. V karanténě jsme měli spoustu času přemýšlet, uklidit všechny šuplíky nebo učit se novým receptům. Tak tady taky jedna osvědčená a letitá dobrota „naruby“. Budete potřebovat: 220 g hl. mouky, 150 g Hery, 1 vejce, 1–2 jablka, 90 g cukru, 30 g másla, 1 lžíci smetany. Vypracujeme těsto, jablka si připravíme a nakrájíme na plátky. V **celokovové** pánvi připravíme karamel – cukr zkaramelizujeme, pak přidáme máslo, smetanu a necháme lehce vybublat... Do karamelu se vyskládají jablka, na ně se položí do kruhu vyválené těsto, ve kterém se uprostřed nožem prořízne +. Kuchaři říkají: „To proto, aby z koláče unikala

pára.“ My to můžeme vnímat i jinak... Koláč po dopečení hned otočíme – vyklopíme z pánve.

Většinou do druhého dne nezbyde☺, tak dobrou chuť!

ŽALM 23

Hospodin je můj pastýř,
nebudu mít nedostatek.

Dopřává mi odpočívát na travnatých nivách,
vodí mě na klidná místa u vod,
naživu mě udržuje,
stezkou spravedlnosti mě vede pro své jméno.

I když půjdu roklí šeré smrti,
nebudu se bát ničeho zlého, vždyť se mnou jsi ty.
Tvoje berla a tvá hůl mě potěšují.

Prostíráš mi stůl před zraky protivníků,
hlavu mi olejem potíráš, kalich mi po okraj plníš.

Ano, dobrota a milosrdenství
provázet mě budou všemi dny mého žití.

Do Hospodinova domu se budu vracet
do nejdelších časů.